

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 11.7.2007
COM(2007) 407 végleges

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE

**az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002.
június 13-i tanácsi kerethatározat 2005-től való végrehajtásáról**

[SEC(2007) 979]

1. MÓDSZER

Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i tanácsi kerethatározat¹ 34. cikke alapján a Bizottság felülvizsgált jelentést nyújtott be, amelyben értékeli e jogi aktus (a továbbiakban: a kerethatározat) tagállamok általi alkalmazását².

Az ezúttal benyújtott második jelentés a Bel- és Igazságügyi Tanács 2005. június 2-i azon felkérésének tesz eleget³, hogy Románia és Bulgária 2007. január 1-jei uniós csatlakozására tekintettel 2007. június 1-ig aktualizálják ezen értékelést. E jelentés elkészítéséhez a Bizottság értékelési kritériumként továbbra is egyrészt a kerethatározatok végrehajtásának értékelésére szokásosan alkalmazott általános kritériumokat követte (hatékony érvényesülés, egyértelműség és jogbiztonság, teljes alkalmazás, az átültetési határidő betartása)⁴, másrészt pedig az elfogatóparancsra vonatkozó különös kritériumokat, amelyek elsősorban a jogi aktus jogi természete, hatékonysága és gyors végrehajtása.

A Bizottság e jelentés elkészítése során figyelembe vette mindenekelőtt az elfogatóparancsot végrehajtó új nemzeti rendelkezéseket, amelyek szövegét a tagállamok a Bizottságnak megküldték, továbbá a tagállamoknak az első jelentésre vonatkozóan közzétett megjegyzéseit⁵, valamint a Tanács Főtitkársága által küldött kiegészítő információkat, nevezetesen a Tanács elnöksége által a tagállamoknak megküldött statisztikai kérdőívre adott válaszokat⁶, valamint a Belgium⁷, Dánia⁸ és Észtország⁹ vonatkozásában elkészített és közzétett értékelő jelentéseket. A Bizottság ezenkívül kétoldalú párbeszédet folytatott az e célra kijelölt nemzeti kapcsolattartó pontokkal, valamint részt vett az Európai Parlament által a nemzeti parlamentekkel e témában folytatott párbeszédben¹⁰.

2. ÉRTÉKEKÉLÉS

2.1. *A kezdeti átültetési nehézségek ellenére követett általános gyakorlat*

Az elfogatóparancs sikeresnek bizonyult. E jelentés rámutat arra, hogy minden évben növekszik az elfogatóparancs alkalmazásának jelentősége, amely a gyakorlatban lehetővé teszi, hogy a bírák a kötelező és a klasszikus átadási eljárásokhoz képest lerövidített határidőkön belül könnyen végrehajthassák az átadásokat (lásd a 2.1.1. pontot). A Bizottság e jelentésben ugyanakkor utalni kíván azon – részben alkotmányjogi jellegű – átültetési nehézségekre, amelyeket 2005-ben le kellett küzdeni (2.1.2.).

---

¹ HL L 190., 2002.7.18., 1. o.

² A COM(2006)8 és a SEC(2006)79 által felülvizsgált 2005.2.23-i COM(2005)63 és SEC(2005)267.

³ A Tanács 8849/05 sz. sajtóközleménye, 2005.6.3., 10. o. és a 8842/1/05 sz. dokumentum, 2005.5.19.

⁴ COM(2001)771, 2001.12.13., 1.2.2. §.

⁵ COPEN 118, 2005.9.2.

⁶ COPEN 75, 2005.4.15.

⁷ 16454/1/06 REV1 COPEN 128, 2007. január 3.

⁸ 13801/1/06 REV1 COPEN 106, 2006. december 6.

⁹ 5301/01/07 REV1 COPEN 6, 2007. február 20.

¹⁰ Az Európai Parlament ajánlása a Tanácsnak az európai elfogatóparancs értékeléséről, 2005/2175(INI), 2006.3.15.

2.1.1. Az európai elfogatóparancs alkalmazása ezentúl bevett gyakorlat

Erőteljesen növekedett a tagállamok közötti megkeresések teljes száma. Az európai elfogatóparancs az Európai Unión belül tehát nem csak hogy tulajdonképpen a kiadatási eljárás helyébe lépett, hanem alkalmazása – előnyei miatt – időközben jóval elterjedtebbé vált. Az a néhány eset, amelyben nem alkalmazták, lényegében az alábbiakkal kapcsolatos bizonyos korlátozásokkal függ össze:

- az európai elfogatóparancs ideiglenes alkalmazása (32. cikk / FR, IT és AT megfelelő nyilatkozatot tett; CZ, LU és SI nem megfelelő nyilatkozatot tett). Az olasz törvény 30. cikkének 1. §-a azonban előírja, hogy az említett törvény rendelkezései csak azokra az európai elfogatóparancs végrehajtása iránti megkeresésekre alkalmazandók, amelyeket a törvény hatálybalépése, vagyis 2005. május 14. után küldtek és kaptak meg, ami ellentétes a kerethatározattal. CZ és LU pedig olyan nyilatkozatot tettek, ami nem felel meg a kerethatározat 32. cikkében foglalt rendelkezéseknek, amennyiben azon európai elfogatóparancsokra vonatkozik, amelyek tekintetében CZ és LU mind a kibocsátó, mind pedig a végrehajtó állam. CZ vonatkozásában e nehézséget megoldotta az átültető törvény 2006. július 1-jén hatályba lépett módosításának elfogadása. Ezenkívül CZ ettől kezdve olyan elfogatóparancsokat is elfogad és kibocsát, amelyek 2004. november 1. előtt – nem saját állampolgárai által – elkövetett cselekményekre vonatkoznak. A cseh állampolgárok által 2004. november 1. előtt elkövetett bűncselekmények vonatkozásában ugyanis nem lehetséges az átadás, kivéve az európai kiadatási egyezmény, valamint az 1975. október 15-i, illetve 1978. március 17-i két jegyzőkönyve alapján. A cseh állampolgárok által 2004. november 1. után elkövetett bűncselekmények vonatkozásában azonban az átadás továbbra is a viszonyosság feltételétől függ.
- az állampolgárok átadása (33. cikk/AT ilyen értelmű nyilatkozatot tett a Tanácsnál; DE szintén a 2005–2006-os év egy részére vonatkozóan, valamint CY és CZ, amely két ország csak akkor engedélyezi állampolgárai átadását, ha a cselekményt 2004. november 1. után (CZ), illetve 2004. május 1. után (CY) követték el. PL vonatkozásában a saját állampolgárok átadása azóta lehetséges, hogy a törvényt 2006. november 7-én módosították, a kettős büntethetőséget azonban rendszeresen vizsgálják.

Annak ellenére, hogy a tagállamok nem rendelkeznek közös statisztikai eszköztárral, az általuk megküldött adatok megerősíteni látszanak az európai elfogatóparancs gyakorlatának terjedését, és lehetővé teszik olyan jelentősebb tendenciák megállapítását, amelyek ezen eljárás hatékonyságát igazolják.

2005-ben megközelítőleg 6 900 elfogatóparancsot bocsátott ki az ezzel kapcsolatos adatokkal szolgáló 23 tagállam¹¹, vagyis kétszer annyit, mint 2004-ben. Több, mint 1 770 esetben a kiadott elfogatóparancs a keresett személy megtalálását és letartóztatását eredményezte. A 2006-ra vonatkozó még nem hivatalos adatok megerősítik ezt az évről évre növekvő egyértelmű tendenciát.

¹¹ BE és DE 2005-re vonatkozóan nem tudtak adatokkal szolgálni (a 2007. január 18-i REV 5-tel kiegészített, 2006.6.30-i COPEN 52 9005/4/06 REV 4).

Az elfogatóparancsokat elsősorban az Interpol (a kibocsátott elfogatóparancsok teljes számának 58 %-a) és/vagy – a hozzáféréssel rendelkező 13 tagállamban – a Schengeni Információs Rendszer továbbította (a teljes szám 52 %-a). A többi esetben az európai elfogatóparancsot leggyakrabban egyszerűen közvetlenül az érintett tagállamok között továbbították¹². A 23 tagállam által közölt, általuk megkapott európai elfogatóparancsok teljes száma – ami több, mint 8 500 – meghaladja a kibocsátások teljes számát, mivel egy európai elfogatóparancsot több tagállamnak is megküldhetnek.

2005-ben több, mint 1 770 keresett személyt tartóztattak le európai elfogatóparancs alapján a fent említett 23 tagállamban. E letartóztatások több, mint 86 %-a vezetett a kibocsátó tagállam számára történő tényleges átadáshoz (ami 1 532 átadott személyt jelent) (2004-ben 60 %). A 2005-ben átadott személyek fele hozzájárult az átadáshoz (2004-ben egyharmada). Az Európai Unió belül 2005-ben átadott személyek több, mint egyötöde olyan tagállam állampolgára (vagy lakosa) volt, amely hozzájárult az átadáshoz, és minden második esetben kérték a kerethatározat 5. cikkének 3. pontja szerinti garanciát.

Az érintett személy távollétében hozott ítélet vagy életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetés esetén megkövetelhető egyéb típusú garanciákat csak kivételesen kértek, kivéve néhány tagállam, úgymint NL, amely ezeket rendszeresen megköveteli – ami problémát jelent a végrehajtó országoknak.

A 2005-re vonatkozóan rendelkezésre álló adatok összességében megerősítik, hogy az európai elfogatóparancs esetén az átadásokat jóval rövidebb időn belül teljesítették, mint korábban. A megkeresés végrehajtásának átlagos időtartama így a korábbi kiadatáshoz szükséges körülbelül egy évről kevesebb, mint 6 hétre csökkent, illetve 11 napra azon – gyakori – esetekben¹³, amikor a személy beleegyezett az átadásába (2004-ben körülbelül 45, illetve 15 nap). Ezen átlagnak azonban nem szabad elfednie azt a tényt, hogy a Bizottság sajnálatára egyes országok (IE és UK) átadási határideje jóval meghaladja ezen átlagokat, és messze túllépi a kerethatározat által bevezetett maximális határidőket. 2005-ben a Bizottság megállapította, hogy körülbelül 80 esetben (vagyis az átadások majdnem 5 %-ában) nem tudták betartani a kerethatározat 17. cikkének (4) bekezdésében előírt 90 napos határidőt. A Bizottság fel kívánja hívni a figyelmet arra, hogy noha egyes országok az Eurojustot rendszeresen értesítik valamennyi késedelmes esetről, nem jár el így valamennyi ország, és hogy valamennyi tagállamnak erőfeszítéseket kellene tennie ez irányban.

Noha az európai elfogatóparancsokhoz csatolt mellékletben található formanyomtatványával (8. cikk) a gyakorlatban szinte valamennyi tagállam elégedett, a tapasztalatok azt mutatják, hogy a személy azonosítására és a cselekmények leírására vonatkozó rovatokat gondosabban kell kitölteni¹⁴. Megjegyzendő továbbá, hogy az Európai Igazságügyi Hálózat információkat tett közzé az interneten, amelyek megkönnyítik az illetékes nemzeti igazságügyi

¹² Az 58 % és az 52 % összege meghaladja a 100 %-ot, mivel ugyanazon elfogatóparancs több csatornán keresztül is továbbítható.

¹³ Az IE-re vonatkozó statisztikai adatokat (a 7.2. kérdésre – „egy hét és egy év között” – adott válasz) nem vették figyelembe (a 2006.6.30-i COPEN 52 REV 4).

¹⁴ RJE 6, 2006.3.31.

hatóságok meghatározását (10. cikk (1) bekezdése)¹⁵, az Eurojust pedig iránymutatásokat tett közzé a több megkeresés esetén hozandó döntés megkönnyítésére (16. cikk (2) bekezdése)¹⁶.

2.1.2. *Az egyes tagállamokban jelentkezett, mára már megoldott alkotmányjogi jellegű átültetési nehézségek*

2005-ben és 2006-ban átmenetileg normakonfliktusok akadályozták a kerethatározat Unión belüli teljes alkalmazását. Egyes tagállamokban (PL, DE, CY) ugyanis 2005 során egészben vagy részben alkotmányellenesnek ítélték a nemzeti végrehajtó rendelkezéseket. A Bizottság meglepéssel állapítja meg, hogy e nehézségeket legyőzték, és azok ma már nem akadályozzák az európai elfogatóparancs alkalmazását.

Az első esetben (PL) csupán a törvény azon rendelkezését találták alkotmányellenesnek, amely lehetővé teszi saját állampolgárok átadását (55. cikk 1. §-a). E rendelkezés 2006.11.6-ig azonban továbbra is alkalmazandó volt, amely időpontot az Alkotmánybíróság állapította meg, hogy időt adjon a kormány számára az alkotmány és az európai kötelezettségek közötti összhang megteremtésére¹⁷. Ezen időszak alatt PL tehát továbbra is átadta állampolgárait. A lengyel büntetőeljárás törvényt módosították az alkotmány 2006. november 7-i felülvizsgálatát követően. Noha e módosítások csak 2006. december 26-án léptek hatályba¹⁸, az alkotmány új 55. cikke az Alkotmánybíróság határozatának megfelelően 2006. november 7. óta közvetlenül alkalmazandó a lengyel jogban.

A második esetben azonban (DE) az Alkotmánybíróság szükségesnek ítélte az európai elfogatóparancs végrehajtása érdekében elfogadott törvény egészének megsemmisítését arra hivatkozva, hogy egyes rendelkezései ellentétesek az alaptörvénnyel. Így a 2005.7.18. és 2006.8.2. (az új német átültető törvény hatálybalépése) közötti időszakban DE a saját állampolgárait nem adta át, és nem is adta ki. Az ország az egyéb keresett személyeket csak a kiadatási eljárásban adta át. Továbbra is kibocsátott azonban európai elfogatóparancsokat a többi tagállam számára¹⁹.

Ez a helyzet rendkívüli jogbizonytalansághoz vezetett. Két tagállam (ES és HU) a viszonyosság elvére hivatkozva ezen időszakban megtagadta a DE által továbbra is kibocsátott európai elfogatóparancsok elismerését. ES és HU ugyanis úgy ítélték meg, hogy DE, aki már nem alkalmazza a kölcsönös bizalom elvét, nem követelheti, hogy a többi tagállam elfogadja a nem állampolgárok átadása iránti kérelmeit. Ez a helyzet 2006.8.2-án ért véget a 2006. július 20-án elfogadott új átültető törvény hatálybalépésével.

---

¹⁵ <http://www.ejn-crimjust.eu.int>

¹⁶ Az Eurojust 2004-re vonatkozó éves jelentésének II. melléklete.

¹⁷ Az Alkotmánybíróság (PL) 2005.4.27-i P 1/05 határozata, közzétéve: az Alkotmánybíróság Határozatainak Tára (Orzecznictwie Trybunalu Konstytucyjnego. Zbiór urzadowy), 2005., A. sorozat, 4. szám, 42. pont.

¹⁸ A lengyel büntetőeljárás törvény 607p., 607t. és 607w. cikke.

¹⁹ Az Alkotmánybíróság (DE) 2005.7.18-i BvR 2236/04 határozata, megtalálható az 58. NJW-ben is (Neue Juristische Wochenschrift) 2289 (2005).

A harmadik esetben (CY) a Legfelsőbb Bíróság megerősítette, hogy a ciprusiak átadása alkotmányellenes, és PL-hez hasonlóan kötelezte a kormányt az alkotmány felülvizsgálatára, amely 2006. július 28-án lépett hatályba²⁰. Az így módosított új 11. cikk ugyanakkor ideiglenesen korlátozza az állampolgárok átadását, mivel ez csak a Ciprus Unióhoz való csatlakozása, vagyis 2004. május 1. után elkövetett cselekmények esetén lehetséges. Az így felülvizsgált alkotmány lehetővé teszi továbbá a ciprusiak kiadatását a felülvizsgálat után elkövetett cselekmények miatt a CY által ratifikált nemzetközi egyezmények alapján.

Megjegyzendő, hogy egyébként több tagállam legfelsőbb bírósága ezzel szemben alkotmányosnak ítélte a saját állampolgárok átadását lehetővé tevő nemzeti rendelkezéseket (CZ²¹, EL, PT stb.). CZ Alkotmánybírósága e tekintetben a kerethatározat megfelelő végrehajtását elősegítő álláspontot fogadott el. 2006. május 3-i határozatában az Alkotmánybíróság elutasította az európai elfogatóparancsra vonatkozó átültető törvény megsemmisítését arra hivatkozva, hogy az Európai Unó tagállamainak kölcsönös bizalommal kell lenniük egymás jogrendszereivel szemben, még a büntetőjog területén is, és hogy az uniós polgársággal rendelkező cseh állampolgároknak ugyanúgy teljesíteniük kell az e jogállásból adódó kötelezettségeket, ahogyan élvezik az azzal kapcsolatos jogokat is. Következésképpen a cseh állampolgárok ítélethozatal vagy büntetés-végrehajtás céljából történő ideiglenes átadása nem ellentétes a cseh alkotmánnyal, amely nem értelmezhető úgy, hogy ez akadályozza valamely európai jogi norma megfelelő átültetését.

Általánosan mindez annak fontosságát hangsúlyozza, hogy a tagállamok megteremtsék belső jogrendszerük koherenciáját a kerethatározatok átültetése érdekében. Végül pedig szem előtt kell tartani az Európai Bíróság álláspontját, akit a belga Alkotmánybíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel keresett meg az EUSz. 35. cikkének alapjával kapcsolatosan.

Ebben az ügyben az Advocaten voor de Wereld nonprofit szervezet a kerethatározatot Belgiumban átültető 2003. december 19-i törvénnyel²² szemben alkotmányjogi panaszt nyújtott be a belga Alkotmánybírósághoz arra hivatkozva, hogy az összeegyeztethetetlen a belga alkotmány 10. és 11. cikkével. Az Alkotmánybíróság az eljárást felfüggesztette, és előzetes döntéshozatal céljából két kérdéssel fordult az Európai Bírósághoz; az első kérdés a kerethatározatnak az EUSz. 34. cikke (2) bekezdésének b) pontjával való összeegyeztethetőségére vonatkozott, amely szerint a kerethatározatokat kizárólag a tagállamok törvényi és rendeleti rendelkezéseinek közelítése céljából lehet elfogadni, a második kérdés pedig a kettős büntethetőség követelménye megvizsgálása eltörlésének az EUSz. 6. cikkének (2) bekezdésével – és különösen ez e rendelkezés által biztosított, a büntetőügyekben alkalmazandó törvényesség elvével, valamint az egyenlőség elvével és a megkülönböztetés tilalmának elvével – való összeegyeztethetőségével volt kapcsolatos.

²⁰ A Legfelsőbb Bíróság (CY) 2005.11.7-i Ap. 294/2005 határozata (elérhető az angol nyelvű összefoglaló is: a Tanács 2005.11.11-i 14285/05 dokumentuma).

²¹ Az Alkotmánybíróság 2006. május 3-i 434/2006 Sb határozata.

²² *Moniteur belge*, 2003. december 22., Második kiadás, 60075. oldal.

Colomer főtanácsnok indítványában arra a következtetésre jutott, hogy a kerethatározat nem ellentétes a 34. cikk (2) bekezdésének b) pontjával és a 2. cikk (2) bekezdésével, és nem sérti a büntetőügyekben alkalmazandó törvényesség elvét, sem pedig az egyenlőség és a megkülönböztetés tilalmának elvét. A Bíróság ítéletében²³ a főtanácsnok véleményét követte, és elutasította az Advocaten voor de Wereld szervezet által hivatkozott összes jogalapot.

A kerethatározat által bevezetett átadási rendszer tehát messzemenően pozitív mérleget mutat.

2.2. Az átültetés messzemenően pozitív mérlege

2.2.1. A 2005 óta közölt új végrehajtási intézkedések

A tagállamok által hozott új nemzeti jogalkotási intézkedések révén lehetővé vált különösen a jogalap pontosítása, amely nemzeti szinten a következőket teszi lehetővé:

- a keresett személlyel szemben kiszabott büntetés végrehajtásának átvétele (4. cikk 6. pontja/BE);²⁴
- olyan személy ideiglenes letartóztatása, akivel szemben a Schengeni Információs Rendszerben még részt nem vevő tagállam kérelmére az Interpol figyelmeztető jelzést adott ki (9. cikk (3) bekezdése/NL, SE, PL);²⁵
- a járulékos átadás lehetővé tétele (olyan bűncselekmények miatt, amelyek nem mindegyike esik a kerethatározat hatálya alá) (HU).²⁶

Ezen intézkedések azon igénynek tesznek eleget, amelyet már az első jelentés is megállapított, és a gyakorlat igazolt. Az intézkedések bevált gyakorlatként szolgálhatnak mindazon tagállam számára, amelyek ugyanezen lehetőségeket még nem biztosítják.

Ezenkívül megjegyzendő, hogy:

- CZ módosította átültető törvényét, hogy teljes visszamenőleges hatályt adjon az európai elfogatóparancsnak²⁷. E módosítás 2006. július 1-jén lépett hatályba. A fentebb említettek szerint a saját állampolgárok tekintetében azonban továbbra is korlátozás érvényesül. A 2004. november 1. előtt cseh állampolgárok által elkövetett bűncselekményekre ugyanis az európai elfogatóparancs még mindig nem alkalmazható;
- DE 2006. július 20-án új átültető törvényt fogadott el, amely 2006. augusztus 2-án lépett hatályba, és lehetővé teszi az Alkotmánybíróság fent említett határozatával

---

²³ A Bíróságnak a C-303/05. sz. ügyben 2007. május 3-án hozott ítélete; az EBHT-ban még nem tették közzé.

²⁴ Az 1. jelentés 2.2.1. §-a.

²⁵ Az 1. jelentés 2.2.2. §-a.

²⁶ Az Európa Tanács 1957.12.13-i európai kiadatási egyezményének 2. cikke.

²⁷ Az 1. jelentés 2.1.1. §-a.

való összhang megteremtését. Az Alkotmánybíróság határozatával összhangban értelmezett új német törvény 80. cikke mindazonáltal előírja, hogy azon „vegyes” esetekben, amelyekben nincs egyértelmű nemzeti vagy valamely más tagállamhoz fűződő kapcsolat, meg kell vizsgálni a kettős büntethetőséget, valamint mérlegelni kell a büntetőeljárás hatékonyságát és a hivatkozott bűncselekményt, ami a kerethatározattal ellentétesnek tűnik.

- MT elfogadta az európai elfogatóparancsról szóló máltai átültető törvényt módosító új törvényt, amely 2006. szeptember 19-én lépett hatályba.

A Bizottság első jelentését követően SI – CZ-hez hasonlóan – kifejezte szándékát, hogy módosítja jogi rendelkezéseit annak érdekében, hogy az európai elfogatóparancsnak teljes hatályt biztosítson. 2007. június 1-jén e módosításra még nem került sor.

2.2.2. *Az első értékelést követően megküldött észrevételek és új információk*

A tagállamok többsége írásban reagált a Bizottság első jelentésére. A tagállamoknak a Tanács által közzétett²⁸ észrevételei arra indították a Bizottság szolgálatait, hogy pontosan felülvizsgálják az e jelentéshez mellékelt dokumentumot. Ezen észrevételek több, mint a fele olyan információ, amelyet a tagállamoknak eredetileg a kerethatározat 34. cikke alapján kellett volna eljuttatniuk a Bizottsághoz, az észrevételek egynegyedét igazolják az első jelentés ténybeli vagy értelmezési tévedései, a többi pedig olyan megfontolásokkal kapcsolatos, amelyekkel a Bizottság nem ért egyet, illetve egyszerű megjegyzésekről van szó.

E megjegyzésekre is figyelemmel a Bizottság felülvizsgált első jelentésének általános következtetései ugyan nem változnak, az átültetés mérlege mégis jobbnak tűnik, a kerethatározattal való összhang megteremtése érdekében azonban további erőfeszítésekre van szükség.

2.2.3. *További szükséges erőfeszítések*

A tagállamok által a kerethatározat átültetésével kapcsolatosan 2005 óta eszközölt javítások általában véve kielégítőnek mondhatók, ugyanakkor nem orvosolják azon fő hiányosságokat, amelyekre a Bizottság előző jelentésében rámutatott.

Sajnálatos, hogy az európai elfogatóparancs időbeli alkalmazásával (CZ és PL a saját állampolgárok esetén, LU, SI) és a saját állampolgárok átadásával (CY) kapcsolatos fent említett problémákon kívül még mindig fennállnak az átültetéssel kapcsolatos következő hiányosságok:

- A büntetési tétel megkövetelt minimális határainak módosítása (2. cikk / NL, AT, PL; a 4. cikk 7. pontjának b) alpontja / UK).
- A kettős büntethetőség vizsgálatának újratevezése a felsorolt 32 bűncselekmény-kategória mindegyikére (2. cikk /IT) vagy csak valamely kategóriára vonatkozóan (BE, SI²⁹, UK – amennyiben a bűncselekmény egy részét

²⁸ http://ue.eu.int/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=FR&cmsid=545&id=66

²⁹ Az SI által 2007-re előírányzott törvénytervezet.

a nemzeti felségterületen követték el, PL: saját állampolgárai tekintetében rendszeresen).

- Végrehajtó szerv kijelölése illetékes igazságügyi hatóságként valamennyi (6. cikk / DK) vagy egyes kérdésekben (DE, EE, LV, LT).
- Döntéshozatali hatáskör ruházása a központi hatóságokra, túllépve a kerethatározat alapján rájuk bízható egyszerű segítségnyújtási feladaton (7. cikk / EE, EI, CY).
- A végrehajtás megtagadása kötelező okainak megváltoztatása (3. cikk 1. pontja / DK, IE; 3. cikk 2. pontja / IE), sőt a kerethatározaton túllépő (1. cikk 3. pontja / EL, IE, IT, CY, PL), illetve abban elő nem irányzott megtagadási okok bevezetése, mint például a kerethatározatban kifejezetten ki nem zárt szerződések vagy egyezmények alkalmazásán alapuló okok (3. cikk / NL, UK). Az európai elfogatóparancsot átültető máltai törvényt módosító új törvény ugyanakkor eltörölt néhány megtagadási okot, mint például azokat, amelyek a nemzeti törvény 16. cikkének (2) bekezdésében előírt jogtalan és erőszakos körülményeken alapulnak.
- További feltételek megkövetelése (5. cikk 1. pontja / MT, UK; 5. cikk 3. pontja / NL, IT) vagy a formanyomtatványban elő nem írt információk vagy iratok megkövetelése (8. cikk (1) bekezdése / CZ, IT, MT). Ami CZ-t illeti, a Bizottságot tájékoztatták arról, hogy az Igazságügyi Minisztérium 2006. május 19-i körlevele előírja, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátása során a kerethatározatban foglalt formanyomtatványt kell alkalmazni; a körlevél a cseh jogban jogszabálynak minősül. Ezenkívül a cseh igazságügyi hatóságok csak akkor kötelesek kiegészítő információk kérésére, ha kibocsátó hatóságként járnak el. A gyakorlatban néhány ország (UK, IE) szinte rendszeresen kér kiegészítő információkat, sőt megköveteli az elfogatóparancs újbóli kibocsátását, ami problémát jelent azon országoknak, amelyek jogszabályai ezt nem teszik lehetővé a számukra, és jelentősen megnöveli az eljárások időtartamát is.
- A saját állampolgárok átadását illetően időbeli korlátozás bevezetése (4. cikk 6. pontja / CZ és PL saját állampolgárok esetén) vagy a kettős büntethetőség vizsgálatának újrabevezetése (5. cikk 3. pontja /NL, PL), valamint egy másik tagállamban kiszabott büntetés átváltoztatása CZ, NL, PL).
- A keresett személy beleegyezésének megszerzésére vonatkozó eljárásjogi pontatlanságok (13. cikk / DK; 14. cikk / DK).
- A „járulékos átadásra” vonatkozó különböző gyakorlatok (azon eset, amikor az európai elfogatóparancs nem csupán a kerethatározatban foglalt valamely bűncselekményre vonatkozik, hanem olyan más bűncselekményekre is, amelyek nem esnek a kerethatározat hatálya alá), mivel a kerethatározat nem tartalmaz erre vonatkozó kifejezett rendelkezést (16. cikk). Ilyen átadás legalább 9 tagállamban lehetséges (DK, DE, EE, ES, FI, LV, LT, AT, SE). Franciaországban a bírónak kell eldöntenie, hogy lehetséges-e ilyen átadás, mivel a törvény ezen esetről nem rendelkezik.

- A felsőbb bíróságok határozathozatalára előírt maximális határidők hiánya (17. cikk / CZ, MT, PT, SK, UK) vagy a 60 napos szabályon túllépő teljes maximális határidő (BE) vagy a 90 napos felső határt megsemmisítés esetén túllépő teljes maximális határidő (FR, IT).

3. KÖVETKEZTETÉS

E jelentés megerősíti a 2004-re vonatkozóan levont általános következtetéseket. Figyelman kívül hagyva az akár 16 hónapot is elérő (IT) kezdeti késedelmet és a legalább két tagállamban felmerült alkotmányjogi nehézségeket (DE: 2005 és 2006 egy részében, CY), a kerethatározat végrehajtása sikeresnek mondható. Az európai elfogatóparancsot valamennyi tagállamban alkalmazzák, ideértve 2007. január 1. óta Bulgáriát és Romániát is. Az igazságügyi ellenőrzés, hatékonyság és gyors végrehajtás tekintetében nap mint nap megmutatkozik pozitív hatása; egyidejűleg biztosítja az alapvető jogok tiszteletben tartását is.

Noha 2005-ben a végrehajtás vonatkozásában egyértelműen történtek bizonyos javulások, e javítások még csak elszórtan jelentkeztek. Továbbra is jelentős azon tagállamok száma, amelyeknek a kerethatározatnak való teljes megfelelés érdekében további erőfeszítéseket kell tenniük (nevezetesen CZ, DK, EE, IE, IT, CY, LU, MT, NL, PL, SI, UK).

Jellegéből adódóan ezen értékelés nem érinti a későbbi részletes gyakorlati elemzéseket. A Bizottság ezért kiegészítésképpen teljes mértékben részt vesz az európai elfogatóparancs alkalmazásával kapcsolatos kölcsönös értékelésben (peer review). A Bizottság e jelentésben és a csatolt mellékletben a kerethatározat 27 tagállamban történő végrehajtásának gyakorlati szempontjait kívánta hangsúlyozni.